

To og tredivte Møde.

Mandagen den 8de Februar 1892, Kl. 1 1/2.

Protokollen fra forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden forrige Møde har jeg fra Folketingets Formand modtaget til Fremme her i Tinget: Forslag til Lov om Pensioner og Understøttelse til Hertuginde Wilhelmine Maries Hofbetjente. Eksemplarer af Lovforslaget ere omdelte paa Bladserne.

Fremdeles har jeg fra Bestyrelsen for Vaabenbrødreforeningen for Aarhus og Omegn modtaget en Adresse til Landstinget i Anledning af Lovforslaget om anerkendte Sygetasjer. I Øjeblikket have vi jo endnu ikke bestæftiget os med dette Lovforslag, men det er jo meget sandsynligt, at det, naar det snart foretages, vil blive sendt i et Udvalg, og i saa Fald bliver naturligvis den modtagne Adresse overgivet til Udvalget. Skulde mod Forventning Udvalg ikke blive nedsat, vil den blive fremlagt i Læseværelset, saa ærede Medlemmer ad den Vej ville kunne komme til at gøre sig bekendte dermed.

Paa Bladserne er omdelt Endringsforslag til 3dje Behandling af Forslag til Lov om Oprættelsen af Søretter uden for København samt om Søforklaringer og Søforhør.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Oprættelse af et militært Gendarmerikorps.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3745—48).

Sagenfattes under Forhandling.

Madsen-Nygdal: Jeg havde ventet, at man fra den modsatte Side af Salen, den Side, som jeg ikke tilhører, havde taget Dr-

det angaaende denne Lov, men da det ikke lader til, at nogen ønsker at tage Ordet, har jeg begæret Ordet. Jeg finder det nemlig ikke rigtigt, at en Sag som denne gaar et eneste Aar stiltiende igennem dette Ting. Det er dog ikke min Hensigt at komme ind paa at tale om den Trang til dette Gendarmerikorps, som der fra ærede Herrens Side er betonet temmelig stærkt i de foregaaende Aar. Jeg skal ikke komme ind paa at tale om denne Trang, om Gendarmernes fortræffelige Egenstaber og deres Nytte, saaledes som vi have hørt det omtale ved denne Sag tidligere. Jeg skal blot gentage idelig og idelig, at jeg har den modsatte Opfattelse, og jeg tror, at denne modsatte Opfattelse er meget almindelig. Skulde jeg ofre et Ord paa denne Tale om Trang, saa skulde det være dette: Naar jeg vil se saa velvillig som muligt paa hele denne Institution, skønner jeg ikke rettere, end at den eneste Nytte, Gendarmene kunne være til, er denne, at de gaa som et levende Vidnesbyrd om de Tilstande, vort Folk lever i for Øjeblikket. Hvis der skulde være en og anden i dette Folk, som var paa Vej til at glemme, at vi ere uden for Lov, at vi leve under Tilstande, som ere i Strid med Grundloven — hvis der skulde være en og anden, som var paa Vej til at glemme dette, saa gaa Gendarmene rundt omkring i dette Folk som tavse Vidner, men som gode Prædikanter. — Naar jeg har forlangt Ordet, er det nærmest, fordi jeg mener, at det er saaledes, at en gammel Sandhed kan og bør gentages. Jeg vil derfor betone, at noget af det vigtigste, jeg veed at gøre over for den Slags Love, er atter og atter at høre Vidnesbyrd om deres grundlovstridige Karakter, i alt Fald efter min Mening. Jeg ved nok, at det af visse Folk anses for ikke at høre til god Tone at tale om den Slags Ting, man skulde helst tie med det: Lad os tie med de provisoriske Tilstande, med de provisoriske Love, lad Tiden jævne det! Vi have idelig hørt Vidnesbyrd om, at Bestræbelserne for en Løsning af Forfatningsstriden skulle vi lade hvile, og de storpolitiske Forhandlinger skulle vi lade hvile. Naar vi i det hele taget tale om disse provisoriske Tilstande, trækker man paa Skuldrene og siger: Det er Storpolitik. Det er nu det modsatte af min Betragtning, min Betragtning gaar ud paa, at noget af det allerførste, af det allervigtigste at tage Sigte paa, er baade i Tide og Utide, ved enhver mulig Lejlighed, at gøre, hvad man kan, for at styrke Erkendelsen af Ret og Uret omkring i vort Folk, styrke Erkendelsen af, at vi leve under Tilstande, som ikke ere i Overensstemmelse med Retten. Idet jeg nu